

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

**nr. 241.717 van 6 juni 2018
in de zaak A. 225.342/XIV-37.735.**

In zake : El Hadj Sambou COULIBALY
verblijvend te 1820 Steenokkerzeel
Transitcentrum Caricole
Tervuursesteenweg 302
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marc Makiadi Mapasi
kantoor houdend te 1000 Brussel
Jan Jacobsplein 1

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. Verzoeker dient met een verzoekschrift van 31 mei 2018 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 18 mei 2018 waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’, van de programmawet van 24 december 2002”, waardoor zijn plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege vervalt op de datum van de kennisgeving van de bestreden beslissing.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 juni 2018, om 11.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Mulongo Dimonekene-Vanneste, die *loco* advocaat Marc Makiadi Mapasi verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker wordt tegengehouden wanneer hij op 14 mei 2018 tracht België binnen te komen. Hij verklaart aanvankelijk te zijn geboren op 27 december 1999 doch hij dient op 15 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in, waarbij hij verklaart te zijn geboren op 30 december 2000. Verzoeker wordt onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij doch de dienst Vreemdelingenzaken uit twijfels over de leeftijd van betrokkene.

In het Militair Ziekenhuis Koningin Astrid te Neder-Over-Heembeek ondergaat verzoeker op 17 mei 2018 een medisch onderzoek om na te gaan of hij al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. De arts besluit dat verzoeker ouder dan 18 jaar is.

Op 18 mei 2018 beslist de dienst Voogdij dat verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002. Bijgevolg vervalt de plaatsing onder de hoede van Jongeheer El Hadj Sambou COULIBALI door de dienst Voogdij van rechtswege op de datum van de kennisgeving van deze beslissing.” Dit is de bestreden beslissing.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van de artikelen 37 en 41 van de wet van 12 januari 2007 ‘betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen’ (hierna: de wet van 12 januari 2007) en van de artikelen 2, 6 en 8 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet (I) van 24 december 2002 (hierna: de voogdijwet).

Verzoeker voert aan dat hem een medisch onderzoek werd opgelegd terwijl de verwerende partij daarvoor zijn instemming had moeten vragen.

Verzoeker vervolgt dat de bestreden beslissing hem pas op 29 mei 2018 werd betekend en dus niet “onmiddellijk” zoals nochtans voorzien in artikel 7 van de voogdijwet. Bovendien draagt de aan verzoekers raadsman bezorgde kopie van de bestreden beslissing de vermelding “weigert te tekenen”.

Verzoeker heeft een kopie van zijn geboorteakte waaruit duidelijk blijkt dat hij op 30 december 2000 is geboren en dus nog niet meerderjarig is. Totdat verzoeker over een gelegaliseerde kopie beschikt, dient een voorlopige voogdij te worden voorzien.

Verzoeker wijst erop dat de kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Luik op 28 november 2000 heeft geoordeeld dat de medische expertises niet voldoende zijn gemotiveerd om het gebrek aan zekerheid betreffende de meerderjarigheid van een verzoeker te weerleggen.

Tot slot laat verzoeker gelden dat de bestreden beslissing het belang van het kind niet laat primeren hoewel dit wordt vereist door artikel 37 van de wet van 12 januari 2007.

Beoordeling

6. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch onderzoek dat verzoeker op 17 mei 2018 in het Militair Ziekenhuis Koningin Astrid te Neder-Over-Heembeek heeft ondergaan. Het is maar de vraag hoe dergelijk onderzoek mogelijk zou zijn geweest indien verzoeker het niet wilde ondergaan. Uit geen enkel element blijkt dat verzoeker heeft geweigerd het leeftijdsonderzoek te ondergaan.

7. Een eventueel gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing tast de wettigheid van die beslissing op zich niet aan. Verzoeker toont niet aan welk belang hij bij deze kritiek heeft, zodat het middel in die mate niet-ontvankelijk lijkt.

8. Daargelaten de vaststelling dat het Belgische recht geen precedentenwerking kent, vermag een arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Luik van 28 november 2000 geen afbreuk te doen aan het feit dat de voogdijwet van 24 december 2002

uitdrukkelijk een medisch onderzoek door een arts voorziet teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan achttien jaar.

9. De door verzoeker bijgebrachte (kopieën van) stukken van de burgerlijke stand dateren van 25 mei 2018 zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing op 18 mei 2018. Verzoeker kan er zich derhalve niet op beroepen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

10. Uit de behandeling van het eerste middel en hierna van het tweede middel blijkt dat verzoekers kritiek op de bestreden beslissing waarmee zijn leeftijd op ouder dan 18 jaar wordt bepaald, niet ernstig is. Verzoeker kan zich derhalve niet beroepen op het in artikel 37 van de wet van 12 januari 2007 bedoelde “hoger belang van het kind”.

11. Het eerste middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. Verzoeker werpt in een tweede middel de schending op van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het algemeen rechtsbeginsel *audi et alteram partem* en van de plicht tot medewerking in de procedure.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet vermeldt welke methode werd gebruikt om tot het besluit te komen dat verzoeker ouder dan

18 jaar is. De Raad van State heeft reeds geoordeeld dat een leeftijdsbepaling enkel op grond van een radiografie van de linkerpols niet voldoende betrouwbaar is. Verzoeker verwijst ook naar stellingnames van het *Plate-forme Mineurs en Exil* en van verschillende academici om te besluiten dat wetenschappelijk een foutmarge van vijf jaar wordt aanvaard, zodat er twijfel bestaat over zijn werkelijke leeftijd.

Beoordeling

13. Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan op het eerste gezicht niet dienstig worden opgeworpen tegen de bestreden beslissing, die met toepassing van de voogdijwet en dus niet van de vreemdelingenwet is genomen.

14. Wat het medisch onderzoek betreft, is de bestreden beslissing formeel afdoende gemotiveerd wanneer het resultaat van dat onderzoek in de bestreden beslissing wordt vermeld. Het is hierbij niet vereist dat de beslissing eveneens aangeeft welke medische onderzoeken werden uitgevoerd noch dat de resultaten van het medisch onderzoek samen met de bestreden beslissing worden betekend. Te dezen geeft de bestreden beslissing de conclusie van dat onderzoek weer, namelijk “met een grote wetenschappelijke zekerheid dat [verzoeker] op datum van 17 mei 2018 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar een goede schatting is”. Het stond verzoeker vrij om het volledig medisch verslag, dat zich in principe in het administratief dossier bevindt, op te vragen.

Het middel lijkt ongegrond wat de aangevoerde schending van de in de wet van 29 juli 1991 vastgelegde formelemotiveringsplicht betreft.

15. Verzoeker gaat in op de (on)betrouwbaarheid van het medisch onderzoek en de kritiek erop uit een deel van de medische wereld. Hij beperkt zich tot algemene kritiek doch hij toont op het eerste gezicht niet aan dat het medisch onderzoek te dezen ondeskundig, onbetrouwbaar of niet correct is. De wetgever

heeft met de medische leeftijdstest overigens niet de bedoeling gehad de exacte leeftijd van de betrokkene te laten achterhalen doch enkel uitsluitel te krijgen of de betrokkene al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt.

16. Verzoeker verwijst in het opschrift van het middel naar het beginsel *audi er alteram partem* en naar de plicht tot medewerking in de procedure, doch hij zet niet uiteen op welke wijze deze beginselen zouden zijn geschonden met de bestreden beslissing.

17. Het tweede middel is niet ernstig.

VII. Conclusie

18. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zes juni tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Carlo Adams